

a n., ktorý výslovne zrušil ustanovenia §§ 113—116 zák. čl. V/1878, možno a *contrario* vyvodzovať platnosť § 112 tr. zák. a že hľadiac na § 42 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. má sa odst. 5 § 41 citov. zákona tak vykladať, že v prípadoch, keď obžalovací spis bol podaný za účinnosti starého zákona, majú sa použiť nielen predpisy procesuálne, lež aj materiálne predpisy platné pred účinnosťou nového zákona. Ako už vrchný súd správne uviedol, má § 41, čís. 5 cit. zák. na mysli len predpisy trestného pokračovania, nie však predpisy materiálneho práva. V § 42, odst. 2, vete 2 z. čís. 108/1933 Sb. z. a nar. nebol síce § 112 tr. zák. zrušený, bol však zmenený šom 17 cit. zák. čo do lehoty k podaniu súkromnej žaloby, a to čo do trestných činov uvedených v tomto zákone výslovne ustanovením § 42 odst. 2, veta 1. citov. zák., že čo do týchto trestných činov neplatia ustanovenia trestných zákonov a trestných poriadkov o súkromnej žalobe (súkromnom návrhu) a o zmocnení, uchylujú-li sa od ustanovenia druhého oddielu tohoto zákona, a čo do trestných činov stíhaných pred účinnosťou zák. čís. 108/1933 Sb. z. a nar. v dôsledku predpisu § 41, odst. 1 cit. zák. a § 2 tr. zák. Bezzákladná je ďalej zmätočná sťažnosť, pokiaľ dovodzuje, že čo do obžalovaného T. M. bol návrh na stíhanie podaný v dvojmesačnej lehote rátajúc od tej doby, čo sa hlavná súkromná žalobníčka o tomto páchatel'ovi dozvedela. Stíhanie obžalovaného T. M. je premlčané podľa § 13 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a nar., lebo tento návrh bol učený 18. februára 1931, uverejnenie inkriminovaného článku sa stalo 12. novembra 1929, tedy návrh na stíhanie sa stal až po uplynutí 6 mesačnej lehoty, rátajúc od uverejnenia inkriminovaného článku. Nežze mať ani za to, že premlčanie proti T. M. bolo pretrhnuté zahájením trestného pokračovania proti J. L. v smysle odst. 3 § 48 tlač. zák. XIV/1914, pretože zahájenie trestného pokračovania proti J. L. bolo už vylúčené ustanovením odst. 1 § 17 zák. č. 108/1933 Sb. zák. a nar. a § 41, odst. 1 cit. zák. a § 2 tr. zák. a nemohlo neprípustným zahájením trestného pokračovania proti J. L. byť pretrhnuté premlčanie trestného pokračovania proti T. M.

Čís. 5077.

Udržoval-li obžalovaný dlhšiu dobu intímny pomer s poškodenou, nemohla ho zpráva o jej oľahotnení priviesť do takého rozčulenia a stá-leho rozrušenia, ktoré by vylučovalo jeho schopnosť ku kľudnému rozváženiu úmyslu zavraždiť poškodenú.

(Rozh. zo dňa 13. septembra 1934, Zm IV 259/34.)

Obžalovaný M. G., keď spoznal, že jeho milenka A. K. je od neho ťahotná, rozhodol sa, že ju usmrť. Vyzval A. K-ovú na schôdzku, uskrtil ju a potom povesil na strom, aby sa zdalo, že spáchala samovraždu. P o r o t n ý s ú d uznal ho za to vinným zločinom vraždy podľa § 278 tr. zák. Obžalovaný a jeho obhájca domáhali sa zmätočnou sťažnosťou, založenou na dôvode zmätku podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., aby trestný čin bol kvalifikovaný len ako zločin úmyselného zabitia človeka podľa

§ 279 tr. zák.; namietali, že úmysel obžalovaného usmrtiť A. K-ovú nebol vopred uváženy.

N a j v y š š í s ú d zmätočné sťažnosti čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Ináče sú však zmätočné sťažnosti založené na § 385, č. 1 b) tr. p. bezzákladné. Sťažovatelia uzatvárajú, že obžalovaný nemohol vopred uvážiť svoj čin, z toho, lebo vraj myšlienka zabitia nevznikla v ňom kľudným uvažovaním a vypočítavaním, ale vznikla v ňom v rozhorčení nad nemožnosťou napraviť chybu, ktorej sa vraj oľahotnením A. K-ovej dopustil. Toto rozhorčenie ovládalo ho vraj stále, ba sa stupňovalo čím ďalej tým viac a vyvrcholilo vtedy, keď o hanbe dozvedela sa už i matka neb. A. K-ovej. Sťažovateľov názor je však mylný. Obžalovaný udržoval dlhšiu dobu intímny milostný pomer s poškodeným dievčaťom, musel byť tedy pripravený na to, že tento pomer nezostane bez následkov. Okolnosť, že poškodená bude ľahotná, bola predvídateľná, preto zpráva o tom nemohla ani obžalovaného prekvapiť. Táto zpráva mohla byť pre obžalovaného neprijemná z rôznych dôvodov, nebola však spôsobilá k tomu, aby ho priviedla do takého stupňa rozčulenia a stáleho rozrušenia, ktoré by vylučovali jeho schopnosť ku kľudnému uváženiu zavraždenia poškodenej a následkov toho činu. Že obžalovaný vopred uvážil svoj čin, plynie z tých zistených skutočností, že už vtedy, keď mal len podozrenie, že poškodená je prespatá, jedon alebo dva mesiace pred činom povedal P. R-ovi, že nevie, čo by s ňou bolo treba zrobiť, keď by bola prespatá, či by ju bolo treba alebo či by ju musel — zabiť alebo zadusiť. Asi týždeň pred činom sdělil potom obžalovaný A. G. P-ovi, že s ním je plano, že A. K-ová bude asi prespatá a že mu A. K. povedala, že mu to do nedele povie, a keď mu potom povie, že je prespatá, že ju len chytiť za hrdlo a nikdo o tom nebude nič vedieť. Po týchto vyjadreniach dňa 21. augusta 1933 zakázal obžalovaný poškodenej, aby doma niečo povedala o ich pomere, ľstive jej sľúbil, že príde sám k jej matke poshovárať sa o svadbe, vyzval ju, aby druhý deň večer po 8. hodine, tedy za tmy, prišla na schôdzku na odlahlé miesto, a tam, kde nikto nemohol prísť na pomoc poškodenej, prepadnul a zaškrtil zrejme nič zlého netušiacie dievča, a potom ju povесil na strom, aby predstieral samovraždu. Podľa týchto porotcami zistených skutočností obžalovaný viac dní pred činom rozmýšľal o tom, ako má usmrtiť ľahotnú milenkú, aby mu nebola na ľarchu. Zaškrtil poškodenú podľa vopred ľstive vymysleného plánu. Preto nemýlili sa porotcovia, keď uznali, že obžalovaný usmrtil poškodenú v úmysle vopred uváženom. Správne kvalifikoval tedy porotný súd čin obžalovaného za zločin vraždy podľa § 278 tr. zák.

Čís. 5078.

Po stránce subjektivní vyhledává se ke skutkové podstatě přečinu podle § 1 zák. o útisku kromě vědomí pachatelova, že hrozí jinému újmou na některém z právních statků v onom ustanovení zákona uvedených, i pachatelův úmysl, vynutiti na ohroženém nějaké konání, opome-